

OBSAH

Úvodník	
Úvodní slovo Mons. Martina Davidka	3
Duchovní slovo	
Adventní duchovní slovo Mons. Jana Baxanta	4
Adventní dopis seniorům v litoměřické diecézi	5
Obnova kulturního dědictví	
Klášteří kostel v Kadani z projektu IROP	6
Události	
Červená středa v litoměřické diecézi	7
Z diecéze	
Vyhlášení výsledků soutěže Noci kostelů	8
Výtvarná soutěž V srdci paní Zdislavy	11
Vzpomínka	
Rozloučení se s. Marií Andělou Kostrhunovou	12
Rozloučení s P. Benno Benešem SDB	13
Výročí	
25 let od prvního vydání časopisu Zdislava	14
Představujeme knihy	
Jezulátko mezi námi	16
Etika 2	16
K výročí	
Svatá Zdislava slaví 800 let hudbou	17
Biblické příběhy	
Příběhy apoštolského vyznání víry	18
Kalendárium	
Kalendárium na prosinec	19
Vzpomínka	
Rozloučení s P. Antoninem P. Kejdanou OFM	20
Zprávy	
Zprávy z diecéze	21
Charita	
Dobrovolníci v době covidové	22
Tříkrálová sbírka 2021	23
Pozvánky	
Knižní nabídka a pozvánky	24
Fotogalerie	
Ohlédnutí za událostmi měsíce	27

Na obálce:
Šimon zapaluje
1. svíčku
na adventním věnci

Foto:
Dominik Faustus

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
25. ročník • 5. číslo • 30 Kč

Úvodní slovo

Milí čtenáři,

s koncem roku 2020 přichází 5. číslo Zdislavy. Je to číslo poněkud výjimečné, protože připomíná čtvrtstoletí existence tohoto časopisu. Možná skromně, bez zbytečného humbuku, ale přesto upozorňuje na to, že nenápadný počín biskupa Josefa Koukla před 25 lety, kdy požehnal tomuto diecéznímu zpravodaji, měl dalekosáhlé důsledky. Mohli a měli bychom se zastavit u faktu, jak důležité je Boží požehnání, které přichází skrze kněžské nebo dokonce biskupské ruce. Mnohokrát jsme slyšeli rčení: „Kněžské ruce, které nežehnají, v pekle zčernají“. Je to sice rčení lidové, ale skrývá v sobě, kromě hrůzné informace, také něco pozitivního. Totiž, že v opačném případě skrze kněžské ruce přichází do světa obrovské požehnání.

Možná jsme v tomto roce, který pomalu končí, zažili skutečnost církve poněkud jinak, než bylo obvyklé. Nejen že jsme si mohli uvědomit, jaká je milost, že jsme směli v minulých časech svobodně chodit do našich kostelů a kaplí, že jsme mohli pořád mnoho věcí dělat společně, že jsme denně nemuseli pročitat nová a nová vládní a hygienická opatření..., zkrátka že jsme mohli žít normálně, tedy řádně. To je také způsob života, kterému církev dává přednost. Aby věci běžely obvyklým způsobem. A letos bylo tolik věcí mimořádných. Tedy mimo řád, nebo můžeme také říci - neřádných.

Vyrovnávali jsme se s tím ve farnostech nebo v našich komunitách či rodinách různě. Až na výjimky jsou opravdu katoličtí křesťané ve společnosti těmi, kteří představují stabilitu, a platí také věta, kterou se učí studenti teologických fakult: „Silná církev, silný stát“. Kdyby česká společnost ve veřejných prostorách dodržovala vyhlášené normy tak důsledně a disciplinovaně, jak činili katoličtí křesťané v kostelích a společenstvích, mohla by ke konci roku na tom být určitě z mnoha hledisek lépe. Všem, kdo se chovali řádně, patří poděkování.

Musím složit poklonu kněžím, kteří sloužili Božímu lidu v tomto roce za často extrémních podmínek až do krajnosti a vystavovali svůj život riziku nákazy. Někteří se také nakazili a zakusili na svém těle účinky viru. Jak často na to veřejnost zapomíná. Jsou to kněžské ruce, které křtí, pozdvihují chléb a víno, a pak podávají Nejsvětější svátost oltářní. Jsou to tyto ruce, které udělují rozhřešení, pomazávají nemocné, když udělují svátost v nemoci, a někdy i birmují umírající na lůžku. Jsou to kněžské ruce, které žehnají. To všechno je možné, protože to byly ruce biskupa, které na ně byly vloženy a kněžím byla svěřena správa svátostí i svátostin.

V této době se nedají při bohoslužbě ani stisknout ruce, a výzva: „Pozdravte se navzájem pozdravením pokoje!“ pomalu upadá v zapomnění. Nicméně skrze stránky časopisu Zdislava mohu přání pokoje poslat všem čtenářům a ujistit je, že vánoční chvála od nebeských zástupů: „Sláva na výsostech a na zemi pokoj lidem, v kterých má (Bůh) zalíbení“, platí i pro ně.

S přáním požehnaného roku 2021

Mons. Martin Davidek

